

Žodis, kurį Amoco sūnus Izaijas matė regėjime apie Judą ir Jeruzalę. Paskutinėmis dienomis VIEŠPATIES namų kalnas iškils aukščiau už visus kalnus ir kalnelius. Į jį plūs visos tautos.
Izaijo 2, 1–2

Štai maždaug prieš 2700 metų kunigas Izaijas gavo apreiškimą, kuriuo tiek tuometiniame, tiek šiuolaikiniame pasaulyje sunku patikėti. VIEŠPATS bus viso pasaulio tautų viltis, ir ateis metas, kai pasaulio žmonių pradės jį „masiškai“ vertinti. Tai, apie ką skaitome, galime pavadinti pasauliniu prabudimu. Kas prieš tiek metų apskritai tikėjo Viešpačiu? Gal Izraelyje ir gyveno vienas tokių milijonas, tačiau, kaip matome skaitydami pranašus, rimtus santykius su VIEŠPAČIU palaikė labai mažas gyventojų skaičius, ir ypač Izaijo laikais. Skeptikai netikėjo pranašo žodžiu anuomet, kaip ir netiki ir šiais laikais. Tačiau praėjus tiek daug laiko galime matyti, kad ši pranašystė artėja prie savo išsipildymo.

Izaijas apreiškime mato, kad štai ši vieta Jeruzalėje, kurioje pastatyta Šventykla VIEŠPAČIUI, taps ypatinga viso pasaulio žmonėms, taps tarsi jų gimtine. Iš tiesų abejoti pranašo žodžiais būta ir yra daug rimtų priežasčių. Jeruzalė buvo Babilono sunaikinta, Šventykla sugriauta, vėliau ji buvo atstatyta ir dar karta Romėnų sunaikinta. Dabar toje vietoje stovi musulmonų mečetė ir yra išlikusi vadinamoji Raudų siena, ir dar labai daug krikščioniškų bažnyčių Jeruzalėje. Siono kalnas, kuris čia vadinamas VIEŠPATIES namų kalnu, nėra aukštesnis už kitus pagal savo aukštį. Aukščiausias Izraelio žemėje yra Hermono kalnas, ką jau kalbėti apie dar aukštesnius kalnus tokiose pasaulio šalyse kaip Tibetas ir Nepalas? Tačiau kaip žmogaus didybė yra matuojama ne jo ūgiu ir svoriu, taip ir kalno didybei nusakyti esama visai kitokių kriterijų. Turime pastebėti, kad ne pats kalnas lyg koks bambukas užaugs, bet VIEŠPATS jį įtvirtins taip, kad štai ta vieta taps pati reikšmingiausia pasaulyje VIEŠPAČIUI prabudusiems žmonėms, ir jis sako, kad visos tautos plūs jo link. Klausimas, kuri kyla klausantis šių pranašo žodžių yra toks: o ko toms tautoms plūsti į Jeruzalę, prie šio kalno? Argi Dievas nėra visur? Argi būtina tapti piligrimu, kaip tai daro musulmonai keliaudami į Meką? Argi Dievui malonu matyti tokią minią, besibraunančią prie vienos „šventos“ vietos ir po tokio grūdimosi paliekančios šimtus negyvai sutryptų žmonių?

Pranašo žodžiai įneša į mūsų galvas daug sumaišties ir keistų klausimų. Apie ką čia pranašas porina? Argi man negana savo tėvynės, savo tautos, argi čia nėra dorų žmonių, mokymo apie Dievo tiesą – kodėl aš dabar turiu klausyti žodžio ne apie šiandieną ir jos rūpesčius, o apie paskutines pasaulio dienas ir kaip tuomet elgsis žmonės? Nejau Dievo žodis negali pataikyti į mano skaudulius ir juos nuskausminti? Ar Dievo žodis neturi būti praktiškas? Tačiau pagalvokime apie tai, kad kartų kartoms VIEŠPATS kalbėjo taip, kad žmonės tikėtų ir turėtų viltį, kurios reikia laukti. Izraelitams buvo pažadėta, kad jie išeis iš Egipto po 400, o iš Babilono tremties – po 70 metų. Pažadą, kad ateis Mesijas, randame jau Pradžios knygos 3 skyriuje.

Mano tikėjimas stiprėja, kai žinau, jog kad ir negausūs skaičiumi, dabar mes garbiname VIEŠPATĮ, tačiau ateis metas, kada ištisos tautos plūs prie jo. Ir kaip rašoma Apreiškimo knygoje: Štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su

VIEŠPATIES namai – tai vieta, kurioje trokšta būti mūsu širdis

Parašė Artūras Rulinskas

Penktadienis, 09 Gegužė 2008 17:16

---

palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: „*Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio*!“ (Apr 7, 9–10).